

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **KLASTR KOMPOZITNÍCH MATERIÁLŮ, družstvo**, se sídlem Husova 594/6, Brno, IČ 28328299, proti žalovanému: **1) Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 32, Praha 1, **2) Agentura pro podporu podnikání a investic CzechInvest**, se sídlem Štěpánská 567/15, Praha 2, v řízení o žalobě o ochraně před nezákonným zásahem - stanoviskům a) Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 24. 6. 2011 o ukončení projektu „Kompozitní materiály“, b) Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 22. 7. 2011 k odvolání žalobce proti ukončení projektu, c) Agentury pro podporu podnikání a investic CzechInvest ze dne 23. 8. 2011 čj. 2177/11, d) Agentury pro podporu podnikání a investic CzechInvest ze dne 22. 11. 2011, čj. 07511-14/09/O/DSF/BREH, a e) Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 9. 1. 2012 čj. 47132/11/08200

t a k t o :

- I. Žaloba s návrhem, aby soud určil, že stanovisko Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 24. 6. 2011 o ukončení projektu „Kompozitní materiály“ bylo nezákonným zásahem, se odmítá.
- II. Žaloba s návrhem, aby soud určil, že stanovisko Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 22. 7. 2011 k odvolání žalobce proti ukončení projektu bylo nezákonným zásahem, se odmítá.
- III. Žaloba s návrhem, aby soud určil, že stanovisko Agentury pro podporu podnikání a investic CzechInvest ze dne 23. 8. 2011, čj. 2177/11, bylo nezákonným zásahem, se odmítá.
- IV. Žaloba s návrhem, aby soud určil, že stanovisko Agentury pro podporu podnikání a investic CzechInvest ze dne 22. 11. 2011, čj. 07511-14/09/O/DSF/BREH, bylo nezákonným zásahem, se zamítá.
- V. Žaloba s návrhem, aby soud určil, že stanovisko Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 9. 1. 2012, čj. 47132/11/08200, je nezákonným zásahem, se zamítá.

- VI. **Žaloba s návrhem, aby soud zakázal Ministerstvu průmyslu a obchodu pokračovat v porušování žalobcova práva, se zamítá.**
- VII. **Žaloba s návrhem, aby soud zakázal Agentuře pro podporu podnikání a investic CzechInvest v porušování žalobcova práva, se zamítá.**
- VIII. **Žaloba s návrhem, aby soud přikázal Ministerstvu průmyslu a obchodu umístit projekt zpět na nástěnku a pokračovat v procesu dotace, se zamítá.**
- IX. **Žaloba s návrhem, aby soud přikázal Agentuře pro podporu podnikání a investic CzechInvest umístit projekt zpět na nástěnku a pokračovat v procesu dotace, se zamítá.**
- X. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobci byla rozhodnutím Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 16. 12. 2009 čj. 3580-09/5.1SPK01-025/09/08200 poskytnuta dotace v rámci Operačního programu Podnikání a inovace.

Sdělením Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 24. 6. 2011 zveřejněným prostřednictvím webové aplikace „nástěnka projektu“ Ministerstvo průmyslu a obchodu projekt ukončilo z důvodu porušení podmínek poskytnutí dotace spočívající v tom, že příjemce dotace je povinen zajistit, aby po dobu realizace projektu a po dobu nejméně tří let od data ukončení bylo členy klastru nejméně 15 na sobě nezávislých členů, a dále z důvodu, že příjemce dotace nedodržoval povinnost předkládat úplné a pravdivé údaje o skutečnostech ovlivňujících realizaci projektu (členská základna) a předložil významně nadhodnocené ocenění pořizovaného nehmotného majetku v žádosti o platbu. Žalobce na toto sdělení reagoval podáním ze dne 26. 6. 2011 nadepsaným jako „odvolání ke stanovisku OISF ze dne 22. 6. 2011“. Na toto podání žalobce reagovalo Ministerstvo průmyslu a obchodu sdělením zveřejněným prostřednictvím webové aplikace „nástěnka projektu“, podle kterého bylo ukončení projektu provedeno na základě nálezu kontroly ze dne 17. 5. 2011, která konstatovala nesplnění podmínek s tím, že ukončení projektu bylo provedeno v souladu s podmínkami pro poskytnutí dotace. Stanovisko je uzavřeno konstatováním, že z uvedených důvodů je stanovisko k odvolání žalobce proti ukončení projektu zamítavé. Žalobce na toto sdělení reagoval podáním ze dne 26. 7. 2011 nadepsaným jako „odvolání ke stanovisku OISF ze dne 22. 7. 2011“. Na toto podání žalobce reagoval žalovaný 2) sdělením ze dne 23. 8. 2011, č.j. 2177/11, ze kterého vyplývá, že tento žalovaný trvá na stanovisku, že příjemce dotace nedodržoval povinnost předkládat úplné a pravdivé údaje a že nesplňoval podmínku minimálně 15 členů. Závěrem je uvedeno, že „z těchto důvodů je stanovisko k vašemu druhému odvolání proti ukončení projektu zamítavé“. Žalobce reagoval podáním ze dne 26. 9. 2011, které označil jako „odvolání ke stanovisku čj. 2177/11“, ve kterém opětovně vyjádřil požadavek na pokračování projektu. Žalovaný 2) na toto podání žalobce reagoval dopisem ze dne 22. 11. 2011, čj. 07511-14/09/O/DSF/BREH, ve kterém uvedl, že trvá na svém stanovisku, že žadatel nadále neprokázal splnění podmínek dotace. Žalobce opět reagoval podáním ze dne 8. 12. 2011, ve kterém opětovně vyjádřil zásadní nesouhlas s ukončením projektu z důvodu porušení podmínek poskytnutí dotace. Na toto podání reagovalo Ministerstvo průmyslu a obchodu dopisem ze dne 9. 1. 2012, č.j. 47132/11/08200. V závěru tohoto dopisu je uvedeno: „Sděluje vám, že řídicí orgán operačního programu podnikání a inovace potvrzuje rozhodnutí o ukončení projektu bez financování. Toto rozhodnutí řídicího orgánu je konečné“.

Žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 20. 1. 2012 se žalobce domáhal toho, aby soud zrušil akty žalovaných týkající se ukončení financování projektu jako nezákonná rozhodnutí.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že ani jeden z aktů napadených žalobou není rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví, a žalobu z tohoto důvodu usnesením ze dne 28. 1. 2014, čj. 10A 12/2012-26, odmítl.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 3. 7. 2014, čj. 2 As 42/2014-33, tak, že usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Z odůvodnění tohoto rozsudku vyplývá, že Nejvyšší správní soud se ztotožnil se zdejším soudem v tom, že žádný z žalobcem napadených aktů není rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví. Uvedl dále, že proti postupu žalovaných se lze bránit zásahovou žalobou podle § 82 s. ř. s. Městský soud v Praze byl proto zavázán k tomu, aby postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s. poskytl žalobci možnost doplnit žalobu ve smyslu závěrů, k nimž Nejvyšší správní soud dospěl.

Žalobce poté na výzvu soudu upravil žalobní petit a navrhl, aby soud rozsudkem určil, že v záhlaví uvedené akty obou žalovaných byly nezákonnými zásahy, zakázal žalovaným pokračovat v porušování žalobcových práv a přikázal jim obnovit předešlý stav, tj. umístit projekt zpět na nástěnku a pokračovat v procesu dotace.

Oba žalovaní ve svých vyjádřeních označili žalobu za nedůvodnou a navrhli, aby ji soud pro opožděnost odmítl anebo pro nedůvodnost zamítl.

Městský soud v Praze se nejprve zabýval tím, zda jsou splněny všechny procesní podmínky pro to, aby mohla být žaloba věcně projednána, v daném případě zejména včasností podané žaloby.

Za tím účelem musel nejprve posoudit charakter a důsledky jednotlivých napadených aktů, jak k tomu byl zavázán rozsudkem Nejvyššího správního soudu.

Ze stanoviska žalovaného 1) ze dne 24. 6. 2011 jednoznačně vyplývá, že došlo k definitivnímu ukončení dotačního programu a že tedy poskytovatel dotace nehodlá již po tomto datu žalobci na základě rozhodnutí o přiznání dotace vyplatit žádné finanční prostředky, neboť pro její další vyplácení nejsou dle jeho názoru splněny podmínky. Městský soud v Praze má za to, že toto stanovisko nelze posoudit jako vyjádření, osvědčení nebo sdělení dle § 154 správního řádu, ani jako „jiný úkon“ dle § 158 správního řádu. Pokud by poskytovatel dotace peněžní prostředky vyplatil, šlo by o faktický úkon správního orgánu, který neodpovídá žádnému aktu, jehož forma by byla správním řádem upravena, nemůže jít o rozhodnutí, nejde ani o vyjádření osvědčení či sdělení. Pokud tedy žalovaný postupoval opačně, peněžní prostředky tedy neproplatil, jde o odepření tohoto faktického úkonu, které se pak navenek projevuje právě oním sdělením, jehož nezákonnost navrhuje žalobce deklarovat.

V další vedené korespondenci žalobce pouze opakovaně vyjadřoval nesouhlas s oním prvotním aktem a s názorem, že žalobce nesplňuje podmínky, za nichž mu byla dotace poskytnuta, oba žalované správní orgány pak toliko vyjadřovaly své přesvědčení, že ukončení programu proběhlo v souladu s pravidly, za nichž byla dotace poskytnuta, a že jejich původní stanovisko o ukončení projektu zůstává nezměněno. V těchto případech tedy již šlo o sdělení dle § 156 správního řádu, tedy sdělení o tom, že na současném stavu věci se nic měnit nebude.

Nelze přitom souhlasit s žalobcem v tom, že by se jednalo o zásah trvající – ve všech jednotlivých případech šlo o jednorázový úkon mající povahu jedné konkrétní písemnosti (ať už existující v listinné či elektronické podobě). Důsledky těchto aktů jsou sice trvající, akty samy však mají toliko charakter jednorázový.

Podle § 84 odst. 1 s. ř. s. *žaloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.*

V daném případě je proto nezbytné počítat lhůtu pro podání žaloby ve vztahu ke všem jednotlivým stanoviskům ode dne, kdy se o nich žalobce dozvěděl.

V případě stanoviska žalovaného 1) ze dne 24. 6. 2011 není v předloženém správním spise založen žádný doklad, který by jednoznačně prokazoval, kdy byl žalobce s tímto stanoviskem seznámen. Dne 26. 6. 2011 však je datována reakce žalobce na toto stanovisko, nejpozději tohoto dne tedy musel být s tímto stanoviskem seznámen. Dvouměsíční lhůta počítaná od tohoto dne by tak uplynula dnem 26. 8. 2011.

Ani v případě stanoviska žalovaného 1) ze dne 22. 7. 2011 není v předloženém správním spise založen žádný doklad, který by jednoznačně prokazoval, kdy byl žalobce s tímto stanoviskem seznámen. Dne 26. 7. 2011 však je datována reakce žalobce na toto stanovisko, nejpozději tohoto dne tedy musel být s tímto stanoviskem seznámen. Dvouměsíční lhůta počítaná od tohoto dne by tak uplynula dnem 26. 9. 2011.

Také v případě stanoviska žalovaného 2) ze dne 23. 8. 2011 není v předloženém správním spise založen žádný doklad, který by jednoznačně prokazoval, kdy byl žalobce s tímto stanoviskem seznámen. V dopise ze dne 26. 9. 2011 však sám žalobce uvádí, že se tak stalo dne 21. 9. 2011. Dvouměsíční lhůta počítaná od tohoto dne by tak uplynula dnem 21. 11. 2011.

Žaloba byla podána u Městského soudu v Praze dne 20. 1. 2012. Ve vztahu ke všem třem shora uvedeným stanoviskům je tedy zřejmé, že žaloba byla podána po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby a je tedy opožděná. Soud ji proto ve vztahu k těmto stanoviskům podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

Ve vztahu ke stanovisku žalovaného 2) ze dne 22. 11. 2011 a žalovaného 1) ze dne 9. 1. 2012 je pak zřejmé, že dvouměsíční lhůta pro podání žaloby zjevně zachována byla, neboť mezi datem, kdy byla předmětná stanoviska datována, a datem podání žaloby uběhla doba kratší než dva měsíce. Ve vztahu k posledním dvěma stanoviskům soud proto přistoupil k meritornímu posouzení žaloby.

Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 17. 3. 2005, čj. 2 Aps 1/2005-65 (publikovaném pod č. 603/2005 Sb. NSS), konstatoval, že ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li - a to kumulativně, splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byť jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.

S účinností od 1. 1. 2012 byla 6. podmínka z textu ust. § 82 s. ř. s. vypuštěna, judikatura vztahující se ke zbývajícím podmínkám je však i nadále použitelná.

Soud dospěl k závěru, že v daném případě není splněna 2. podmínka, tj. že napadaná stanoviska nepředstavují žádný zásah do žalobcových práv.

Jak již soud uvedl shora, již dne 24. 6. 2011 bylo žalobci sděleno, že administrace projektu „Kompozitní materiály“ byla ze strany poskytovatele žalobce ukončena a že žalobci již nebudou na základě předmětného rozhodnutí o poskytnutí dotace vypláceny žádné finanční prostředky. Následně vedená korespondence mezi žalobcem a žalovanými neměla charakter žádného právními předpisy předvídaného opravného prostředku, na jehož vyřízení by měl žalobce právní nárok a jimiž by se mohl žalobce proti prvotnímu zásahu žalovaného 1) kvalifikovaně bránit. Akty, které soud může podrobit meritornímu přezkumu, tj. ty, vůči nimž byla žaloba podána včas, mají toliko ten následek, že žalobci je tu sdělováno, že v platnosti zůstává původní stanovisko ze dne 24. 6. 2011 o ukončení projektu. Jejich dopad do postavení žalobce je nulový, pouze potvrzuje již panující stav a z hlediska postavení žalobce nepřinášejí tyto akty pro žalobce žádnou změnu.

Za této situace by postrádalo smysl zabývat se splněním dalších shora vymezených podmínek, neboť i v případě, pokud by soud shledal jejich naplnění, nemohl by podané žalobě vyhovět.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu ve vztahu ke zbývajícím stanoviskům žalovaných jako nedůvodnou podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovaným žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. prosince 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu